

DROEVIG EN ZEER BEANGST

JACOBUS, EEN DIENSTKNECHT VAN GOD
EN VAN DE HEERE JEZUS CHRISTUS

VAN

Ds. D. C. OVERDUIN

DROEVIG EN ZEER BEANGST.

zondag, 27 maart
1938.

De godsdiensttoefening wordt aangevangen met het zingen van ps. 98:2, waarna, na lezing van de wet des Heeren, gelezen wordt Matth. 26:17-46. Na het uitspreken van de zegen wordt nog gezongen ps. 119:9.

Wij dachten zo onder het lezen, wat kan er aangenamer zijn voor een zondaar, dat hij alles wat tot zaligheid nodig is gekend te worden, in de Schrift kan vinden; alles wat de Heere in de Schrift op heeft doen tekenen is vast voor de ziel van een zondaar en dienstig om hem vastigheid te geven.

We werden bepaald bij het aangename gezelschap uit Matth. 26, u zoeven voorgelezen.

We zien daar de Heere Jezus met zijn discipelen tezamen en zij hebben naar gewoonte met elkaar het Pascha gevierd (gegeten) en daarna is door de Heere Jezus het nachtmaal ingesteld.

Voorwaar, een liefelijk gezelschap, de Heere Jezus temidden van Zijn discipelen.

Maar de aangename stemming wordt verstoord, er is iets voorgevallen wat beroering en droefenis brengt onder de kring der jongeren.

Wat is de oorzaak van deze beroering?

Wel, de Meester heeft gezegd, terwijl ze vredig met elkaar aanzaten: "Voorwaar, Ik zeg u dat één van u Mij zal verraden."

Dit is het wat beroering en droefenis teweeg brengt en verslagenheid.

En geen wonder! De discipelen hebben alles verlaten en zijn de Heere Jezus gevolgd en hebben Zijn gezegend onderwijs mogen ontvangen en daarbij wat hebben zij in die tijd niet veel van

de Heere mogen genieten.

En ook, al kennen zij de Heere Jezus nog niet als de enige, algenoegzame Borg en Zaligmaker, zij wisten dat Hij was de Messias, de Christus, de waarachtige Zoon Gods en dat Hij had de woorden des eeuwige levens.

Ja, zij hadden alles verlaten om Hem te volgen en de Heere had hun gezegd, dat zij zouden eten en drinken aan Zijn tafel in het koninkrijk Gods, dat hun verordineerd was en dat zij zouden zitten op twaalf tronen om te oordelen de twaalf geslachten Israëls.

En nu horen zij daar hun geliefde Meester zeggen: "Voorwaar, één van u zal Mij verraden."

Er zal er dus één openbaar worden als een huichelaar.

Van dit alles, wat hier nu voorvalt in de paaszaal, daar is een zondaar geen vreemdeling van. In het leven van al Gods kinderen zal het ogenblik komen, dat ze aangevallen en gekweld worden door de duivel en dat ze vrezen als een huichelaar openbaar te worden.

Daarom zijn ook deze woorden voor ons geboekstaafd.

Er kan door een zondaar al o zo veel geproefd en gesmaakt zijn van de liefde en goedheid des Heeren: we kunnen zelfs wel veel verder zijn op de weg des levens, dan de discipelen in de paaszaal.

Het is mogelijk, dat de zondaar het borgwerk van de Heere Jezus door de toepassing van de H. Geest heeft leren verstaan, en ziet daar, er is maar één gezegde voor nodig dat onder de toelating des Heeren in het hart wordt geworpen door de vorst der duisternis, en het is één en al beroering in de ziel des zondaars vanwege de vrees, dat hij zichzelf en anderen heeft bedrogen en dus als een huichelaar bekend zal worden.

Ook degene, die het verzekerd geloof bezit, kan zulks overkomen.

Heus vrienden, zegt maar niet, ik had nooit kunnen denken, dat het zover zou kunnen gaan, want we zijn nergens voor gewaarborgd. Het is dan ook een grote weldaad dat de Heere dit voorval in de paaszaal heeft laten beschrijven.

Wij hebben het in het leven ook ervaren, na al zoveel van de Heere ontvangen en genoten te hebben, dat wij in zulk een strijd verkeerden en vreesden, dat alles mis was en we als een huichelaar tevoorschijn zouden komen, maar neen, het liep zo niet af, want het behaagde de Heere Zijn lieve Zoon in ons hart te openbaren.

Dus zegt nu niet, hoe is dat mogelijk, dat een kind Gods aangevallen kan worden met de gedachte dat hij een huichelaar is, want kijkt dan naar het gezelschap der discipelen.

Ze komen allen in beroering die de Heere werkelijk lief hebben en droefheid vervult hun zielen, dat zij Hem, die ze oprecht lief hadden, zouden verraden.

Ze voelen er smart over in hun ziel en de één voor de ander komt met de vraag: "Ben ik het, Heere?"

Zij voelen het in het diepst van hun arme zielen, wat dat zeggen wil om de Meester te verraden.

Maar tot onze lering moeten we hier iets opmerken, u leest van de elven, dat zij zeer bedroefd werden, maar dat leest u van de huichelaar niet.

Neen, Judas, de huichelaar wordt niet bedroefd en hoe zou dat komen?

Wel in de harten der elven was de liefde Gods uitgestort en verklaard, wat niet het geval was met de twaalfde.

En omdat hij, een verworping zijnde, geen kennis had aan die gezegende allesomvattende liefde des Heeren aan een doemschuldig en helwaardig zondaar bewezen, daarom kon er ook geen droefheid in zijn hart zijn, doch schiet er na het volbrengen van zijn duivels werk

niets anders over dan spijt en wroeging tot in der eeuwigheid.

Maar bij een uit God geboren zondaar is dat anders, daar komt in zijn arme ziel alles in beroering als de strijd en vrees in zijn hart woelt, dat hij alles mist en dat hij nog als een huichelaar zal openbaar worden.

Dat is voor een arm zondaar het ontzettendste, om een verrader en huichelaar te zijn, een verrader van Hem, van Wie hij zoveel onverdiende goedheid en liefde heeft mogen smaken, een liefde die sterker is dan de dood.

Dan zijn de klachten en overleggingen in het hart: o, was ik maar nooit geboren!

Daar hoor ik er één zeggen, ik ben blij, dat ik dit gehoord heb, want het is mij tot lering en tot troost en bemoediging.

Maar de Heere Jezus heeft Zijn kinderen in de paaszaal vertroost door de ware huichelaar te ontmaskeren.

De Heere gunt al Zijn kinderen de zekerheid en vastigheid.

U hebt het trouwens ook maar één keer van de discipelen gelezen, dat zij bestreden werden met de gedachten, zou ik de verrader zijn?

Zij werden meer ontdekt en onderwezen, ontdekt aan zich zelf dat ze nergens te goed voor waren, maar ook onderwezen in de onwankelbare liefde en trouw des Heeren, en zo kwamen zij en met hen al Gods kinderen meer en meer tot de vastigheid, die er is in de lieve Zone Gods om nooit meer een huichelaar te willen zijn.

Maar overigens komen ze het allen aan deze kant van het graf aan de weet, dat zij zich op niets behoeven te verhovaardigen.

En hebt u het nooit opgemerkt dat het kan voorkomen dat een zondaar, op zijn sterfbed liggende, voor dat hij dood gaat, met de bestrijding te doen krijgt dat hij een huichelaar is.

De Heere doet hem dat nog even voor zijn dood doormaken, want het is nodig om er hem door te leren, dat hij er niet te goed voor is.

Neen, in ons is geen vastigheid te vinden, het is alles in die dierbare Christus en het is Jezus alleen, die ons heil volmaken kan.

Na het gebed wordt gezongen ps.69:3.

Het woord onzer overdenking vindt u in Matth.26, het voorgelezen gedeelte, waarvan wij u nog eens lezen de verzen 37 en 38: "En met Zich nemende Petrus en de twee zonen van Zebedeüs, begon Hij droevig en zeer beangst te worden.

Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe, blijft hier en waakt met Mij."

Als wij deze morgen samen met elkaar mogen zijn, willen wij stil staan bij de Borg, bij het borgwerk en dan ook bij de zegen uit het borgwerk voortvloeiende.

We willen de draad weer opvatten, waar we in het voorwoord gebleven zijn.

De storm in het hart van de discipelen is bedaard en het is de elven gebleken, dat ze geen verraders waren.

Dat heeft de Heere Jezus hun klaar en helder getoond en dat doet hij nu nog voor al Zijn kinderen.

De Borg heeft alles voor de Zijnen gedaan. Hij heeft de angst en schrik voor een doemeling weggenomen en heeft hem bevrijd van die, die het geweld des doods heeft en sterker is dan hij. Nadat de viering van het Pascha is besloten met de lofzang ps.116-118 stond de Heere Jezus op en uitgaande, vertrok Hij, gelijk Hij gewoon was naar de Olijfberg en we zien Zijn discipelen Hem volgen.

De Heere Jezus kwam vaak aan deze plaats, hoe vaak zullen de discipelen aan deze aangename plaats aan de voeten van de Heere Jezus hebben gezeten om er door Hem te worden onderwezen, hoe vaak ook zal de Heere Jezus de nacht overgebleven zijn op de berg om er in gebed gemeenschap te hebben met Zijn Vader.

Het was de gewoonte van de Heere om hier naar

toe te gaan, want Judas wist ook van die plaats. Voor de elven was het een zeer aangename plaats, want in de stille afzondering van de hof hadden zij veel mogen leren van hun Meester.

Maar als zij nu op die plaats gekomen zijn, begint de Heere met hen te handelen over Zijn lijden, wat op handen is, en wat hen te wachten staat.

de Heere gaat hen zeggen wat er in de komende nacht zal gebeuren, maar de discipelen verstonden en begrepen het toen nog niet.

En dat gebeurt een zondaar ook; hij kent ook zijn tijd of heeft die gekend, dat hij blind was voor de noodzakelijkheid van het lijden, dat op de Heere Jezus komen moest.

De Heere Jezus heeft Zijn discipelen veel profetisch onderwijs gegeven en daar waren de jongeren zeer mee verblijd, maar nu gaat de Heere met hen de kant uit van Zijn lijden en sterven; nu komt er in plaats van het profetisch onderwijs het priesterlijk onderwijs, en nu is er geen blijdschap bij de discipelen, maar wel een niet begrijpen, er niet aan willen dat het door de weg van het bitter lijden moet gaan tot de heerlijkheid.

En toch was het zoet als de Heere Jezus arme zondaren onderwijst, ook als het profetische overgaat in het priesterlijke, als het maar verstaan mag worden.

Bij velen wordt de betuiging gevonden, dat het zoet is om het profetisch onderwijs van de Heere te mogen ontvangen, wanneer veel van de gunst en liefdes-uitingen van de Heere in de ziel mag worden gesmaakt; maar als het over het lijden en sterven gaat, dan worden ze bedroefd en gaan tegenspartelen, bevreesd als zij zijn om de weg op te moeten van dood en vernietiging.

En waar komt het vandaan?

Zij hebben het nog niet verstaan, ze zijn in waarheid nog geen zondaars, nog geen verdømmelingen geworden.

Maar in de weg van ontdekking komt de H. Geest al Zijn kinderen te leren, dat het borgwerk van Cristus noodzakelijk is, dat de volle prijs der verlossing moet worden betaald en wie zou dit kunnen, indien de Borg dit niet had gedaan voor hen door Zijn lijden en sterven?

De Heere Jezus begint dan in de hof aan Zijn jongeren te vertellen, dat zij allen deze nacht aan Hem geërgerd worden.

Met aanhaling van een profetie van Zacharia deelt Jezus hun mee, dat de Heere geslagen zal worden: "Zwaard, ontwaak tegen Mijn herder en tegen de man, Die Mijn Metgezel is; sla die Herder en de schapen zullen verstrooid worden."

Wie is die Herder? Dat is de Heere Jezus.

Als wij spreken van herders en leraars, dan zijn ze geen herders in zichzelf, maar alleen in de Heere Jezus, Hij is de enige Herder.

Maar de Heere Jezus voegt er ook de belofte aan toe, dat Hij de verstrooide schapen weer bijeen zal brengen, nadat Hij is opgestaan. Echter voor dit onderwijs is thans nog geen plaats.

Petrus zal niet geërgerd worden en als de Heere hem gezegd heeft, dat hij deze nacht niet alleen geërgerd zal worden, maar dat hij de Heere tot drie maal toe zal verloochenen, dan zegt Petrus: "Al moest ik ook met U sterven, zo zal ik U geenszins verloochenen."

Desgelijks zeiden ook al de discipelen.

Er zijn twee dingen in het gedrag van Petrus op te merken, liefde en onkunde.

Laat ons eerst wat zeggen van de liefde, een vijand heeft nog nooit gezegd, dat hij bereid is om de Heere te volgen, waar Hij ook heen gaat, ja dat hij met Hem in de dood zou willen gaan.

Maar Petrus meent het met al zijn liefde tot zijn Meester en hij zegt het in onkunde, "ik zal met U sterven".

En meen nu niet dat Petrus alleen maar zo is, want wij zijn het allemaal, als wij er maar

aan ontdekt worden en onze ontzettende nietigheid leren verstaan.

Ten eerste in betrekking tot onze ziel, een zondaar leert dat hij niet in staat is één goede gedachte te denken.

Wel, wel, wat een stakkers zijn wij, diep afhankelijk van de Heere; daar komt al Jezus' arme volk wel achter.

Ten tweede in betrekking tot ons lichaam, hoe broos en nietig is het.

Laten we maar eens op het ziekbed of anderszins terecht komen, laat de Heere Zijn hand maar eens op ons lichaam leggen, dan krimpen wij ineem en onze tabernakel wordt geschud, zoniet afgebroken.

De zondaar leert verstaan, dat wij in Hem leven, ons in Hem bewegen en in Hem zijn wij, en dat alles gedragen wordt door de Almachtige kracht Gods.

Echter de liefde is boven alles. En al ben je een stakker, Petrus, je hebt het in liefde gezegd en al is hij verkeerd werkzaam, wat hem wel zal geleerd worden, nochtans in het uit de liefde. Ik denk daar aan die man, die in een emmer bagger een klein kiezeltje goud zag. Nu zei hij: "Dat kiezeltje goud is van de Heere Jezus en de emmer bagger, dat is van mij.

Als de Heere met Zijn discipelen al sprekende aan de hof Gethsémané is gekomen, laat Hij daar acht discipelen achter en neemt er drie apart nog een eindje verder mee, Petrus en de twee zonen van Zebedeüs, Johannes en Jacobus.

Daar werden wij in het bijzonder bij bepaald, waarom zou de Heere deze drie dichter bij Zich gehouden hebben?

Nu hoort u meermalen zeggen, dat deze drie verwaardigd werden om een diepere blik te slaan dan de anderen in het zware lijden van de Heere. Nu zijn er mensen die één en ander met elkaar in verband brengen en er een zogenaamde diepgang uithalen.

Dat zijn de mensen, die een diepgang gemaakt hebben, ze hebben een zware weg achter zich,

spreken van geweldige angsten en benauwdheden, zijn onder het recht Gods doorgedaan, enz. Zij kunnen een flinke bekeringsgeschiedenis vertellen met aanhaling van heel wat bijbelteksten.

Maar ze liegen het, want er is maar één diepgang en die is van Jezus, die is van de Borg, die Zijn leven heeft afgelegd voor Zijn schapen. Wij zullen zelfs niet kunnen bevatten wat de Heere Jezus heeft willen lijden en ondergaan, laat staan dat wij een diepgang zouden kunnen maken!

Wat is ons lijden, vergeleken bij dat van Christus? Wat heeft onze angst en benauwdheid te betekenen bij de helse angsten en benauwdheden, die onze dierbare Ziele vriend heeft willen lijden?

Een zondaar heeft zelf geen weg meer, zijn weg is de Heere Jezus.

Al dat gepraat over menselijke diepgang zou wel uit zijn als het Woord verstaan werd: Wie kent de sterkte Van Uw toorn en Uw verbolgenheid, naar dat Gij te vrezen zijt!

O ja, wij hadden het over die drie discipelen. Het wordt dan zo voorgesteld, dat deze drie een weinig dieper werden ingeleid.

Tot de acht, die Jezus achter laat, zegt Hij: "Waakt en bidt."

Maar waar moet u nu de diepgang van de drie zoeken?

Ik heb hem niet kunnen vinden, want van het lijden en de zware strijd hebben ze niets gemerkt, want ze waren herhaaldelijk slapende. Wel heb ik een onderwijzing gevonden en wel deze, in de Schrift kunt u niet lezen van de acht achtergelatenen, wat u van deze drie leest, n.l., de herhaalde vraag en vermaning: "Kunt ge niet één uur met Mij waken? Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt."

Petrus is met alles een haantje de voorste en de beide anderen hadden de wens om in het koninkrijk des Heeren aan Zijn rechter- en linkerhand te mogen zitten.

Petrus was de voornaamste in dapperheid en de zonen van Zebedeüs waren de voornaamsten in heerlijkheid.

Als u dat nu voor een diepgang wil houden, ga dan je gang maar.

In verband hiermede, denk ik aan Abner, de krijgsoverste van Saul, hoe David hem heeft toegeropen, dat hij een kind des doods was, omdat hij over zijn heer niet wakende de wacht had gehouden. Wat is nu de les voor de drie discipelen en ons? Petrus en de zonen van Zebedeüs hebben nooit meer met pocherij en snoeverij tot de anderen kunnen spreken, want zij hadden het proefondervindelijk geleerd, dat zij niet één uurtje konden waken met hun Meester, toen het Hem in de hof zeer bang was.

Neen, het is de Heere Jezus alleen, Die staande is gebleven, Die gewaakt en gebeden heeft en dat is het geluk voor die stakkers en voor ons.

Het is een eeuwig wonder, dat zulke deugnieten, die wij al tezamen zijn, kinderen des doods en der vervloeking, zalig mogen worden, niet omdat wij waakzaam geweest zijn, maar omdat de Borg gewaakt en gebeden heeft.

Waar blijven ze nu, die nog durven zeggen, dat de mens ook nog wat doen moet.

Een arme zondaar krimpt in elkaar als hij hoort, dat er van zijn kant nog iets nodig zou zijn. Allen die waarlijk uit God geboren zijn, zullen het leren, dat wij het pad der trouweloosheid zijn opgegaan en dat zij niets aan de zaligheid hebben gedaan, er is niemand die iets ten goede vermag.

De Heere Jezus is dus in de hof van Gethsémané en Hij is daar als de Zaligmaker.

Gethsémané heet die hof, omdat er de olijven werden geperst.

In deze plaats zal de Borg en Zaligmaker komen te staan als degene, die de pers alleen heeft getreden.

Maar voor dat wij verder gaan moeten we eerst

terug, terug naar een andere hof, naar de hof van Eden.

Zie, daar is een vrolijk gezelschap bij elkaar, een gezelschap dat vrolijk is in hun Schepper en Formeerder, dat zich vermaakt in de Heere, want die vrolijke schaar heeft het beeld van de God des vredes, de God der verheuging, de God der blijdschap.

En in de heerlijke staat hebben wij allen gestaan in het paradijs, versierd met het beeld Gods, bestaande in kennis, gerechtigheid en heiligheid, in het bezit van de mededeelbare eigenschappen van God.

Wat is er gebeurd met het nakroost van Adam, dat de Heere Jezus weende over Jeruzalem, dat niet wilde dat haar kinderen bijeenvergaderd werden?

Wat is er gebeurd met die vrolijke schaar in de hof van Eden? Wij zijn gevallen en ongehoorzaam geworden, wij hebben de Heere de nek toegekeerd, toen wij de God van ons leven naar kroon en troon stonden, wij hebben ons vrijen moedwillig gebogen onder het juk van satan en ons zelf de dood onderworpen.

Wij zijn gevallen uit de staat der rechtheid en uitgedreven uit het paradijs, verdreven uit de zoete gemeenschap des Heeren om voortaan gewillige slaven te zijn van de duivel.

Maar een zondaar leert niet alles tegelijk op één dag. De ontdekte zondaar die van dood levend is geworden, die zal met hete tranen en hartelijke belijdenis zijn zonden betreuren en bewenen voor de Heere.

Die tijd hebben wij ook meegemaakt en het was ons goed, in het eenzame te mogen wenen en treuren over de dagelijks bedreven zonden.

Dan werden aangename ogenblikken ervaren voor de ziel, wanneer we in droefenis des harten voor de Heere mochten verkeren en iets van de uitlatingen Zijner liefde en barmhartigheid mochten proeven en smaken.

Echter van de hof van Eden en wat daarin gebeurd

was, hadden we geen erg in.

Maar dat veranderde en er kwam een einde aan het leven uit de aangename gestalten, toen de Heere door het onderwijs van de H. Geest doortrok en ons bekend ging maken van onze gevallen natuur, toen we leerden verstaan, dat het niet alleen de dagelijkse zonden zijn, die scheiding maken tussen God en de ziel, maar dat we in ongerechtigheid geboren zijn en kinderen des toorns van het uur van onze ontvangenis af; toen we leerden verstaan dat de scheiding in het paradijs heeft plaats gegrepen en dat we uit kracht daarvan geheel verdorven, geheel vervloekt, ja een enkele aar van zonden zijn.

Voor dat een zondaar dit door de ontdekking des Geestes leert, hoopt hij altijd nog op beterschap, er is altijd nog de heimelijke hoop om kon het zijn door doen en laten de Heere te bevredigen.

Maar dit is afgelopen, wanneer hij zich als een geheel doemschuldige leert kennen, en dat er van hem in der eeuwigheid geen verwachting meer is. Dit alles leert de Heere Zijn kinderen op Zijn tijd.

Wanneer u een mens ontmoet, die schreit over zijn dagelijkse zonden en het bedreven kwaad, dan behoeft u die mens niet te leren dat de breuk in het paradijs is ontstaan, de Heere zal het hem op Zijn tijd en wijze wel bekend maken.

Nu hebben wij allen in de hof van Eden gestaan in ons bondshoofd Adam, wij hebben daar alle gestaan versierd met het beeld Gods en we konden doen wat God van ons vroeg.

Zoals wij zagen zijn we uit die hof verdreven. En daarom gaat Jezus de hof van Gethsémané binnen; doch hoewel alle mensenkinderen in Edens hof hebben gestaan, ze komen niet allen in de hof van Gethsémané, daar gaat Jezus alleen met Zijn discipelen in.

Wat een eeuwig, oneindig voorrecht is dat, om bij het getal te mogen horen, dat met de

Borg in die hof mag zijn, want degenen, die dat voorrecht niet te beurt valt, die zijn vervloekt.

De Heere Jezus gaat die hof met al zijn kinderen in, klein en groot.

Daar hoor ik er één vragen, zijn de kleine kinderen, die jong sterven, dan ook in die hof van Gethsémané geweest?

Zeker, zo goed als zij in Adam in de hof van Eden waren, zó zijn die vaten der barmhartigheid in de Heere Jezus in de hof van Gethsémané geweest.

Die jong gestorven schapen komen in de gelukzaligheid en daar gaan zij het Lam prijzen, dat hen gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed en zij hebben een volmaakte kennis van hun verlossing. De Heere Jezus ging met al de Zijnen in de hof, ook met diegenen, die op aarde stil en eenzaam hun weg gaan, u behoeft nooit met de duimstok te lopen, wanneer er in het hart van een mens een ware zucht tot de Heere uit gaat, is dat een bewijs van het werk Gods, laat je duimstok gerust thuis, de Heere zal voor Zijn werk instaan en het niet laten varen.

Maar wij gaan verder.

Jezus begon droevig en zeer beangst te worden. Hier zien wij in de persoon van Jezus duidelijk de twee naturen van de Middelaar, een Goddelijke en een menselijke natuur.

Als de Heere Jezus droevig en beangst wordt is dat naar Zijn menselijke natuur, want de Godheid kan niet lijden.

Wat een wonder van genade is het dan, dat de Heere onze menselijke natuur heeft willen aannemen en ons in alles is gelijk geworden, uitgenomen de zonde.

Met Zijn reine, Heilige en onbesmette mensheid heeft de Zone Gods geleden, terwijl Zijn Godheid Hem in dit vreeselijk lijden heeft ondersteund.

Wat is er in verborgen, als we lezen dat Jezus

begon droevig en beangst te worden?

Daar ligt dit in verborgen, als een mens zaligmakend door de H. Geest wordt bearbeid, en hij zich maar het liefst in afzondering bevindt om in droefheid over zijn Godsgemis en belijdenis van zonden zich voor de Heere te verootmoedigen, dan is dat vruchtgevolg van Christus' droefheid en benauwdheid.

Als een mens de plaats des berouws mag vinden, dan is dat, omdat Jezus begon droevig en beangst te wezen, een verworpeling vindt geen plaats des berouws, alhoewel zij deze met tranen kunnen zoeken.

En waarom vinden zij dit niet?

Omdat zij niet gevonden zijn in de Tweede Adam. Dus ging Judas heen naar zijn eigen plaats, maar mocht Petrus naar buiten gaan, voor hem een plaats des berouws om er bitter te wenen; alle uitverkorenen vinden de plaats van berouw als een vrucht van het borgwerk van Christus. Als de Heere verbaasd en beangst begon te worden, dan voelt de Heere, dat nu het ogenblik gaat aankomen, dat Hij de Vader zal gaan ontmoeten, Die als Rechter met Hem zal gaan afrekenen, want Hij staat daar als Borg, beladen met de schuld en de vloek van het ganse uitverkoren geslacht, en als Borg had Hij Zich bereid verklaard en op Zich genomen om de Vader volkomen te voldoen.

Alzo is het Borgwerk geheel genadewerk, waarmee een zondaar alleen kan worden geholpen en in het gericht bestaan, waarbij alle wettische werken van doen en laten van nul en geen waarde zijn.

Jezus gevoelde, daar in de hof, hoe word Ik geperst totdat het alles volbracht zij.

Wij willen daarvan zingen uit ps. 69:4.

Voordat we verder gaan, hebben we nog iets op te merken.

Uit kracht van de droefheid van de Heere Jezus

vinden al Zijn kinderen een plaats des berouws, waar zij gevoelig hun schuld voor God mogen betreuren en bewenen.

Maar denk niet, dat er in dit berouwvol hartelijk treuren ook maar iets zou zijn, wat tot voldoening zou kunnen zijn voor onze schuld en dat zou ons werkheilig bestaan dan zo graag willen.

Wij weten het nog zo goed hoe het ons vroeger was, als ik wenen kon en hartelijk voor de Heere kon buigen en bukken, dan was er hoop in de ziel en was er mogelijkheid van zalig worden, maar als dat voorbij was en ik gevoelde mijn verhardheid, dan was er geen hoop.

En dus legde ik waarde in mijn bidden, mijn zuchten en tranen.

Bij het voortgaand onderwijs des Heeren, leert een zondaar dat zijn bewegingen niets geen waarde hebben om iets goed te maken of te verdienen, maar dat de verdienende oorzaak geheel in de Borg gelegen is en dat het Jezus' droefenis, Zijn tranen en Zijn zuchten zijn, die de Vader kunnen behagen en een eeuwige Goddelijke waardij hebben.

Wie dat leert en ervaart, die verheerlijkt Jezus en hijzelf wordt aan de kant gezet.

Dan leren wij verstaan, dat wij met onze tranen en zuchten, om daar de Heere mee te willen bewegen, niets anders zijn dan eerrovers en dieven. Neen, onze tranen hebben geen waarde, ook al gaat het niet zonder tranen, onze tranen zijn vrucht van Jezus' tranen, dus is er niets van ons bij maar is alles uit Hem.

En denk nu niet dat wij de gestalten verwerpen. Neen, we zijn blij en u mag er blij mee zijn, wanneer u ziet, dat er een mens tot waarachtige kennis van zijn zonden en schuld is gekomen en u hem daarover in tranen vindt, wanneer er is de droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt.

Maar hoe verblijdend het ook zijn mag, het is geen grond tot de zaligheid, want alleen die

de Zoon heeft, die heeft het eeuwige leven.

Bij een arm zondaar vergaat de waarde van zijn weg.

Er zijn er nog, die met smaak en genoegen hun weg kunnen neerleggen, maar Jezus wordt er in gemist.

Maar een waarachtig zondaar houdt niets anders over dan Jezus' weg en zelf heeft hij geen weg meer. De Heere Jezus' is zijn weg, met iets anders kan hij het niet doen, Zijn weg, Zijn werk heeft hij alleen als de waarachtige grond en oorzaak van de zaligheid.

Wat blijven we toch veelal een tijd geloven in onze gestalten, maar dan is er geen geloof in de Borg.

"Mijn ziel", zegt de Heere Jezus, "Is geheel bedroefd tot de dood toe."

Ik geloof, toen de Heere in de hof was en deze woorden sprak, dat Hij toen in Zijn heilige Ziel het gevoel had dat Hij in Zijn onschuldige Ziel zou gaan gevoelen en gaan dragen de ontzaglijke toorn en grimmigheid Gods over de zonden.

De beker des lijdens zal Hem op de hand worden gezet om hem aan de mond te brengen en deze tot de bodem toe te ledigen.

De Heere Jezus gevoelde in Zijn heilige Ziel de ontzaglijkheid van de verdoemende kracht der wet.

O, Heere Jezus, wat hebt U willen meemaken en doormaken, neen, niet voor U zelf, maar U stond daar uit eeuwige, onbegrijpelijke liefde, geheel vrijwillig in de plaats van hellewichten, die niets hebben om te betalen en te voldoen aan de rechtvaardige eisen der Goddelijke wet. Wij hebben het ervaren om te moeten betalen en geen penning te bezitten.

Wij hadden veel mogen zien en proeven van de Heere Jezus en hebben het ervaren in de ziel een kind Gods te zijn, totdat de schuldeiser kwam, betaal wat gij schuldig zijt.

Daar hebben we proefondervindelijk geleerd dat wij doemelingen zijn en niet anders dan de

verdoemenis waardig.

Maar die allerliefste Jezus nam het voor ons over, want het behaagde God Zijn Zoon te openbaren.

Daar vraagt er één, de Heere zegt, Ik zal ze voeren met smeking en geweent.

Dezen hebben nog geen kennis aan de Borg.

Als ze nu zo sterven, dan is het toch verkeken voor hen? Kijk, als je zo redeneert, dan gaat het weer om de bevinding, en het is niet om de bevinding, maar alleen om Jezus' wil dat u zalig wordt.

De bevinding is niet anders dan de bekendmaking in het hart des zondaars door de H.Geest, dat hij is een gans doemwaardig en vervloekt schepsel en dat er is een zaligmaker van zondaren.

Als een mens sterft, die veel genoten heeft van de Heere, en hij gaat weg, zonder dat het volbrachte werk van Christus aan zij ziel is toegepast, waar is hij dan?

Wel, bij de Heere Jezus.

De H.Geest leidt al Zijn kinderen naar de mate des geloofs en of het nu kleiner of groter, zwakker of sterker is, ze hebben allen geloof. U moet niet kijken, hoever een mens is gekomen, maar of er liefde is tot Jezus.

Allen, die Zijn verschijning hebben liefgekregen. Wat hebben wij in deze maar nodig, verstand met Goddelijk licht bestraald, opdat wij in waarheid mogen verstaan, dat door door de Heere Jezus alles is gedaan voor al Zijn arme kinderen. U leest toch niet in Gods Woord, als het gaat over de bekering van Paulus, toen was hij zover gekomen, en dit meegemaakt, en zóveel ervaren, enz.? Het is toch geen mensenwerk, om te betalen aan het heilig recht des Heeren?

Als ons werk is vervloekt en ik geef u de verzekering, wanneer u met God te doen krijgt buiten de Heere Jezus, dan is het een eeuwig wee en ach, want dan vaart u ter helle.

Het gaat om de openbaring van de Zone Gods in het hart des zondaars door toepassing en bekendmaking door de H.Geest.

Daarom vindt u ook geen andere boodschap van de Heere Jezus aan zijn dienaren, dan om te prediken in Zijn Naam bekering tot God en vergeving der zonden.

Nog nooit heeft de Heere Jezus een dienaar gezonden met de opdracht om te prediken, dat een zondaar zus ver en zo ver moet komen en dat hij het dan nog eens een keer zo benauwd moet krijgen, dat hij vanwege de vervaarnissen zijner ziel de kalk uit de muren krabbelt.

Maar wij gaan verder. Als de Heere Jezus zegt, Mijn Ziel is geheel bedroefd tot de dood toe, zou deze droefenis dan in verband staan met lichamelijk lijden?

Neen, het gaat hier nog niet over het lichaam, want er was nog niemand in de hof die de hand aan Zijn Lichaam sloeg.

Het was zielsbedroefdheid, het was benauwdheid der ziel, zo ontzettend, dat geen mens het kan bevatten en ook nooit een mens zal kunnen doorstaan. Zo groot was dit zielelijden, dat Zijn zweet werk als grote druppels bloed.

De goddelijke rechtvaardigheid eist van de Borg volkomen voldoening.

Hij is bedroefd tot de dood der verdoeming toe. En dat alles heeft Jezus nu alleen gedaan en dat voor hen, die zich de verdoeming waardig hebben gemaakt.

En daarom, wij prediken u dadelijk het volbrachte werk van de Zone Gods, Die door Zijn dood aan al Zijn kinderen het leven heeft gegeven.

Zo is er dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn.

Hoort arme mens, op reis naar de eeuwigheid, er is maar één Naam gegeven onder de hemel, door welke wij moeten zalig worden.

Omdat Christus bedroefd is geweest tot de dood toe en daarin ondersteund is geweest door Zijn Goddelijke natuur, daarom hoort gij, zondaar, de prediking der bekering tot God en van de vergeving der zonden.

Daarom kan de roepstem uitgaan, ontwaakt gij die slaapt en staat op uit de dood.

Deze roepstem gaat uit en zal door alle uitverkoren zondaren worden gehoord, wanneer de H. Geest Zijn werking paart aan het Woord, waardoor ze van dood worden levend gemaakt.

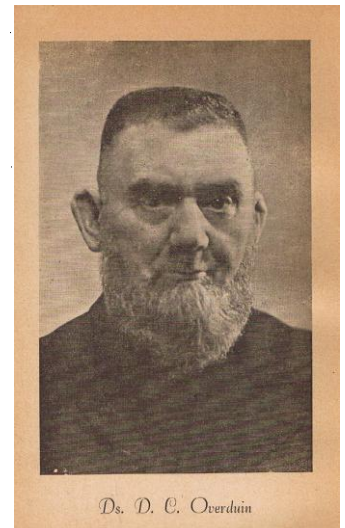
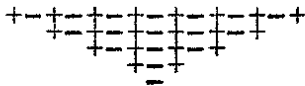
En dit zal doorgaan zolang de wereld staat, zolang er nog uitverkorenen uit de dood tot het leven moeten worden gebracht en met hun schuld bekend gemaakt.

Hoort u het, wij preken nu geen gestalten maar de enige algenoegzame en dierbare Borg en Zaligmaker voor Zijn kinderen.

Hoort bedrukten, hoort vermoeiden, hoort beladenen en gij, die voor Zij Woord beeft, hoort hier is hulp, hieris raad en daad, hier is in het alles reinigend bloed van onze dierbare Jezus, volkomen vergiffenis, kwijschelding en verlossing van uw zonden en schuld.

De Heere zegene het woord om Zijns Zelfs wil aan uw en mijn hart. Amen.

Nazang ps. 97:7.

Ds. D. C. Overduin

ds. Daan Christiaan Overduin sr 1875-1946